

Arrest

nr. 198 138 van 18 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde Afghaan te zijn en tot de arabs te behoren en geboren te zijn op (...). U woonde gedurende uw hele leven op uw geboorteplaats, in Chamyar in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U studeerde wiskunde en fysica aan Nangarhar Universiteit. Na uw studies werkte u een viertal jaar als leerkracht fysica en wiskunde in de Nasrat middelbare school in Jalalabad. Vanaf 21 assad 1393 (12 augustus 2014) begon u als leerkracht te werken in het lerarenopleidingscentrum van Darai Noor, nabij Bonta Bazaar. Vanaf de achtste of negende maand van 1393 (oktober – december

2014) tot saur 1394 (april-mei 2015), werkte u ook voor BRAC, een internationale organisatie die de geletterdheid van vrouwen wilde verhogen en die beroepstraining gaf, eveneens nabij Bonta Bazaar. Het was uw rol om studiemateriaal voor de leerkrachten te voorzien en om de leerkrachten te controleren. Daarnaast gaf u ook een privé cursus in Benagar bazaar sinds 1390 à 1391 (21 maart 2011 à 20 maart 2013).

U werd bedreigd door de taliban omwille van uw werk in het lerarenopleidingscentrum en bij BRAC. U kreeg in totaal twee keer telefoon en twee brieven. U werd ervan beschuldigd dat u werkte voor de vijand en dat u opleidingen gaf aan zowel mannen als vrouwen. Bij de eerste telefoon, die u kreeg in de einddagen van hut 1393 (laatste dag van hut 1393 = 20 maart 2015) dacht u dat het een student was die dit deed omdat hij niet geslaagd was voor een examen. Toen u ongeveer anderhalve week na de eerste telefoon opnieuw telefonisch werd bedreigd sprak u erover met uw baas. Hij dacht ook dat het een student was die faalde voor een examen. Ook toen u ongeveer een week later een eerste dreigbrief in uw kantoor vond en aan uw baas toonde, vermoedde hij opnieuw dat het om een gefaalde student ging. Pas toen H. N. (...), een collega van het lerarenopleidingscentrum, op 6 of 7 hamal 1394 (26 of 27 maart 2015) werd doodgeschoten voor zijn huis in Kama en F. (...), een andere leerkracht, ook bedreigd werd, informeerde uw baas het politiekantoor van Darai Noor over de bedreigingen aan jullie adres. Na ongeveer een of twee maanden vroeg de malek u om naar het districtscentrum van Behsud te gaan waar u te horen kreeg dat er een tweede dreigbrief was aangekomen. Enkele dagen later, in de maand van saur 1394 (april-mei 2015) vertrok u uit Afghanistan.

U was ongeveer 10 maanden onderweg naar België. U passeerde Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Slovenië, Kroatië, Oostenrijk, Duitsland, Denemarken, Zweden, Denemarken, Duitsland en kwam uiteindelijk toe in België. U zat ongeveer 5 maanden in detentie in Bulgarije. Toen u in Zweden was, hoorde u van F. (...), een collega uit het lerarenopleidingscentrum waar u werkte, dat een van de studenten bij Daesh was gegaan en dat hij de opdracht kreeg om leerkrachten die hen niet gehoorzamen te doden. Op 17 mei 2016 bereikte u België en op 19 mei 2016 diende u een asielaanvraag in.

In het kader van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een certificaat van afstuderen aan de universiteit van Nangarhar (origineel), een diploma (origineel), een puntenlijst (origineel), een appreciatiebrief van de Nasrat middelbare school (origineel), een certificaat van de workshop Afghan women for Afgan women (origineel), drie identieke brieven van het ministerie van onderwijs ondertekend door verschillende personen (kopieën), de taskara van uw vrouw (kopie), een brief van het directoraat van het lerarenopleidingscentrum (kopie), twee kaarten in verband met de verkiezingen (origineel), een dreigbrief van de taliban (origineel), een bevestigingsbrief van het werk bij Nasrat middelbare school (kopie), een brief gestuurd door de directeur van het lerarenopleidingscentrum in Dara-e-Nur naar de politie (kopie), een brief van een personeelsdienst inzake uw joboverstap (kopie), een bevestigingsbrief inzake uw werk en een werkvergunning (kopieën), een bankkaart (origineel), een schoolkaart (origineel), een huwelijkscertificaat (origineel), uw taskara (kopie), een enveloppe (origineel), foto's van uw kinderen (kopie).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Uw aangehaalde vrees vloeit voort uit de bewering dat de taliban u bedreigt omdat u activiteiten zou hebben voor BRAC en voor een lerarenopleidingscentrum in Dara-e-Nur. U zegt zelf dat u naast de bedreigingen die u kreeg omwille van deze twee vermeende jobs geen andere problemen had (Gehoorverslag 2, p. 5). U slaagt er echter niet in om aannemelijk te maken dat u werkelijk deze activiteiten deed.

Zo slagen uw verklaringen er niet in om ervan te overtuigen dat u werkelijk bij BRAC werkte. De manier waarop u uw werkzaamheden bij BRAC beschrijft is erg vaag en over BRAC zelf blijkt u slechts zeer weinig kennis te hebben.

U zegt dat u studiemateriaal voor de leerkrachten voorzag en dat u de leerkrachten bij BRAC controleerde (Gehoorverslag 1, p. 9). Gevraagd naar wat de leerkrachten die u controleerde aan het aanleren waren, geeft u slechts vage antwoorden, ondanks dat u meermaals aangespoord wordt om meer te vertellen (Gehoorverslag 1, p.9-10). Zo beperken uw verklaringen zich ertoe dat de leerkrachten de studiematerialen aanleerden die u hen gaf, dat het basisonderwijs was en dat er ook beroepslessen en handwerklekken waren (Gehoorverslag 1, p.9-10; gehoorverslag 2, p.12). Meer informatie over het lesmateriaal dat u voorzag geeft u niet. Gevraagd naar andere werknemers van BRAC in Bonta bazaar, verklaart u in het eerste gehoor dat u er nog een andere leerkracht was maar dat u niet weet in welke sector hij werkte en geen idee heeft van de plaats waar hij tewerkgesteld was (gehoorverslag 1, p.16). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u namen kent van andere personen die in Bonta bazaar

werkten, verklaart u expliciet dat u het niet weet (gehoorverslag 1, p.16). In het tweede gehoor verklaart u echter dat F. S. (...) in uw sector werkte en eveneens leerkrachten controleerde maar u kunt dan weer niet zeggen wat zijn taken waren (gehoorverslag 2, p.12). U slaagt er verder ook niet in om meer informatie te geven over de leerkrachten die u moest controleren bij Bonta bazaar (Gehoorverslag 1, p.16). Na aandringen noemt u twee namen van leerkrachten maar u zegt er meteen bij dat u er niet meer kent omdat u geen weet heeft over de leerkrachten (Gehoorverslag 1, p.16).

Daarnaast schiet ook uw kennis over BRAC zelf tekort. U verklaart correct dat de NGO in Bangladesh ontstond en dat zij ook werken rond microkredieten (gehoorverslag 1, p.10) maar behalve deze oppervlakkige kennis heeft u geen verdere informatie over de NGO waarvoor u zou hebben gewerkt. Zo weet u niet wie de partners van de organisatie waren (Gehoorverslag 1, p.10). Gevraagd naar waar de fondsen van BRAC vandaan komen, zegt u dat het misschien zijn fondsen haalde bij de world bank maar dat u het niet weet (Gehoorverslag 1, p. 10). Het is opmerkelijk dat u er niet in slaagt om enkele van de talrijke donoren van BRAC op te noemen. De naam F. A. (...) doet geen belletje bij u rinkelen, nochtans is hij de executief directeur van BRAC International (Gehoorverslag 2, p.9). A. H. (...), de vertegenwoordiger van Afghanistan bij BRAC, kent u evenmin (Gehoorverslag 2, p. 10). Sinds wanneer BRAC actief is in Afghanistan, weet u ook al niet (Gehoorverslag 2, p. 12). Of BRAC ook iets deed voor de gezondheid in Afghanistan, is u eveneens een raadsel (Gehoorverslag 2, p.12). Nochtans doet BRAC uitgebreide inspanningen voor gezondheidszorg, onder meer op vlak van tuberculose, malaria en moederschapszorg. Daarenboven weet u niet of BRAC ook projecten had in andere provincies in Afghanistan (Gehoorverslag 2, p.12). Evenzeer blijft u het antwoord schuldig op de vraag of BRAC actief is in andere landen (Gehoorverslag 2, p.12). Het is nochtans welbekend dat BRAC aanwezig is in wel 16 provincies van Afghanistan en in meerdere landen van de wereld, onder meer in Haiti, Sierra Leone, Liberia, Zuid-soedan, Uganda, Pakistan, Nepal, Bangladesh, ...

Wat nog het meest frappant is, is dat u zelfs niet op de hoogte blijkt van de activiteiten BRAC in uw eigen district, Behsud. Hiernaar gevraagd, verwijst u naar de organisatie mulale die volgens uw moeder cursussen geletterdheid zou geven (Gehoorverslag p. 13). Verder zegt u geen informatie te hebben over andere zaken die BRAC deed in uw district Behsud (Gehoorverslag p. 13). Nochtans verzorgde BRAC ook microkredieten voor vrouwen in Behsud en stonden ze ook in voor landbouwprojecten. BRAC realiseerde eveneens de bouw van een school in Jamali, een dorp dat niet ver van uw eigen dorp ligt. Gevraagd naar deze school, de Shaheed Mohammad Rasul Khan school, zegt u het u niets (Gehoorverslag 2, pp.13, 14). Nochtans kan verwacht worden dat u, iemand die universitair onderwijs genoot en die beweert bij BRAC gewerkt te hebben, beter zou kunnen uitleggen over de activiteiten die u deed voor de BRAC en over BRAC zelf.

Er dient ook te worden vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat u gewerkt zou hebben in een lerarenopleidingscentrum in Dara-e-Nur. De kennis die u heeft over dit district en over uw leerlingen, is niet in lijn met uw beweerde activiteiten als leerkracht in dit district.

Ten eerste is het zeer opmerkelijk dat u, als beweerde leerkracht in een leerkrachtenopleidingscentrum in Darae-Nur, er niet in slaagt één school te noemen waar uw aspirant leerkrachten als kind schoolliepen (Gehoorverslag 2, pp.17-18). Er kan nochtans verondersteld worden dat iemand die lesgeeft in een lerarenopleidingscentrum ten minste enkele scholen kan opnoemen waar zijn leerlingen les gevolgd hebben. Zeker gezien de bedreigingen die de taliban zou geuit hebben aan leerkrachten in de regio Darai Noor, kan worden verwacht dat u een beter zicht heeft op het schoollandschap in dit district. Het is tot slot ook opmerkelijk dat u niet weet wie u opvolgde als hoofd van het departement fysica en wiskunde en er geen idee van heeft of het opleidingscentrum nog actief is of niet (Gehoorverslag 2, p. 17).

Ten tweede is uw kennis over Dara-e-Nur bijzonder summier hetgeen verbaast aangezien u er dagelijks vanuit uw dorp naartoe ging (gehoorverslag 1, p.8). De dorpen Kotaka, Talki en Najaran in Dara-e-Nur zijn u alle drie onbekend (Gehoorverslag 2, p. 15). Nochtans liggen deze alle drie in de onmiddellijke nabijheid van Qala Shahi, waar bonta bazaar, de plaats van uw tewerkstelling, gelegen is (Gehoorverslag 1, p.8). Dat u deze dorpen niet passeerde op weg naar Qala Shahi, volstaat niet als verklaring dat u nog nooit van deze dorpen gehoord heeft (Gehoorverslag 2, p.15). Zelfs al passeerde u deze dorpen niet op weg naar uw werk, dan nog is het opmerkelijk dat u niet weet welke dorpen er vlakbij Bonta Bazaar liggen. Over Amla, een dorp dat wél op de weg naar uw werk lag, zegt u dat u hoorde dat UNHCR er muurtjes bouwde, en verklaart u dat u niets wist over de activiteiten van UNHCR daar zou hebben tijdens het jaar voordat u Afghanistan verliet (Gehoorverslag 2, p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat UNHCR in Amla actief was in die periode om onderdak te bieden aan personen die het land ontvlucht hadden, maar terugkeerden. Dat u slechts 3 bazaars en amper een kliniek in Dara-e-Nur weet op te noemen, overtuigt evenmin (Gehoorverslag 2, pp.15, 16). U weet amper 4 dorpen in Dara-e-Nur op te sommen, meer kunt u er niet benoemen (Gehoorverslag 2, p. 17-18). U weet dan wel dat er een aanval op het districtscentrum was, maar u heeft er geen idee van of er mensen overleden zijn bij die aanval (Gehoorverslag 2, p. 16). U verklaart

dat deze aanval gebeurde voordat uw problemen begonnen, maar weet niet te zeggen of het een dag, een maand, of een jaar ervoor was (Gehoorverslag 2, p.16). Dat iemand met een universitaire achtergrond die voor zowel BRAC als voor een leerkrachtenopleidingscentrum in Dara-e-Nur werkte, slechts zo weinig kennis heeft over dat district, verbaast ten zeerste.

Naast uw weinig overtuigende verklaringen over uw beweerde tewerkstelling bij BRAC en bij het lerarenopleidingscentrum in Dara-e-Nur, dient ook opgemerkt te worden dat u zich bij uw relaas over de beweerde bedreigingen op een tegenstrijdigheid liet betrappen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zei u dat u de eerste dreigbrief twee maanden na de telefoontjes ontvangen heeft (Vragenlijst DVZ, p.2). Tijdens het eerste gehoor verklaart u dat u de eerste dreigbrief kreeg minder dan een maand na de telefoontjes (Gehoorverslag 1, p.17). Tijdens het tweede gehoor meent u tot slot dat u de eerste dreigbrief kreeg ongeveer een week na de tweede telefoon (Gehoorverslag 2, p.21). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u de eerste brief kreeg na ongeveer een week, anderhalf of twee weken (Gehoorverslag 2, p. 23). Dit verklaart geenszins de eerder genoemde tegenstrijdigheid.

Er dient ook vastgesteld te worden dat het opmerkelijk is dat u verklaart dat uw collega F. (...) werd bedreigd, maar dat u er maar weinig concreets over kunt zeggen (Gehoorverslag 1, p. 13; Gehoorverslag 2, p. 21). Zo weet u niet hoe vaak hij lastiggevallen werd (Gehoorverslag 2, p.21). Evenmin weet u op welke manier hij opgejaagd werd (Gehoorverslag 2, p. 21). U verklaart immers dat F. (...) niets over de bedreigingen aan u vertelde, maar dat hij het wel aan de directeur zei (Gehoorverslag 2, p.21). Aangezien jullie in dezelfde situatie verkeerden – jullie werden beiden bedreigd door de taliban omwille van jullie job - is het weinig aannemelijk dat u noch via F. (...) zelf noch via uw directeur meer zou hebben vernomen over de bedreigingen die F. (...) ontving (Gehoorverslag 2, p.21). Het is overigens opmerkelijk dat F. (...) deze informatie niet met u deelde, maar dat hij u wel vanuit Turkije telefoneerde om te zeggen dat een van de leerlingen bij Daesh gegaan was en dat die alle leerkrachten die niet gehoorzaamden zou vermoorden (Gehoorverslag 2, pp. 4, 19). U verklaart niet te weten hoe F. (...) wist dat deze student bij Daesh ging, u vroeg het immers niet (Gehoorverslag 2, pp. 19,20). Ook voor deze beweerde dreiging die uitgaat van Daesh geldt overigens dat er geen geloof aan kan worden gehecht omdat u uw tewerkstelling als leerkracht in een lerarenopleidingscentrum van Dara-e-Nur niet aannemelijk wist te maken.

Omwille van bovenstaande redenen kan niet worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en evenmin tot een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De stukken die u voorlegt slagen er niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Documenten hebben slechts bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. De documenten inzake uw studies, met name een certificaat van afstuderen aan de universiteit van Nangarhar (origineel), een diploma (origineel) en een puntenlijst (origineel), ondersteunen uw verklaringen met de betrekking tot het onderwijs dat u genoten heeft. Ook de stukken in verband met uw eerste tewerkstelling bij Nasrat middelbare school, namelijk een appreciatiebrief van de Nasrat middelbare school (origineel), een bevestigingsbrief van uw werk van de Nasrat middelbare school (kopie), en een schoolkaart (origineel), ondersteunen uw verklaringen. Het certificaat van de workshop Afghan women for Afghan women (origineel) schraagt uw stelling dat u deze workshop bijwoonde. Deze cursus dateert echter van 2011 en u maakt geen gewag van problemen die u ondervonden zou hebben door het bijwonen hiervan (Gehoorverslag 1, p.23; Gehoorverslag 2, p.5). Inzake de twee kaarten in verband met de verkiezingen (origineel) die u voorlegt, dient opgemerkt te worden dat u zelf verklaart dat u geen problemen had door uw rol bij de verkiezingen (Gehoorverslag 2, pp. 5,6). Deze kaarten ondersteunen dat u uw medewerking verleende bij de verkiezingen van de Provinciale Raad. De taskara van uw vrouw (kopie), uw huwelijkscertificaat (origineel), uw taskara (kopie) en foto's van uw kinderen (kopie) ondersteunen uw verklaringen omtrent uw identiteit en gezinssituatie. De enveloppe (origineel) die u voorlegt toont slechts aan dat u post uit Afghanistan ontvangen heeft. De bankkaart (origineel) die u voorlegt ondersteunt uw verklaringen over uw identiteit en tewerkstelling als leerkracht. Uw ongeloofwaardige beweringen met betrekking tot uw tewerkstelling bij het lerarenopleidingscentrum in Dara-e-Nur, maakt echter dat geen geloof gehecht kan worden aan de stukken die u daarover voorlegt. Er dient ook vastgesteld te worden dat de documenten die u voorlegt om dit deel van uw relaas te onderbouwen nagenoeg allemaal kopieën zijn, terwijl u voor de andere elementen van uw verhaal wel over originele documenten beschikt om deze te staven. De drie identieke brieven van het ministerie van onderwijs ondertekend door verschillende personen (kopieën), de brief van het directoraat van het lerarenopleidingscentrum (kopie) noch de brief van een personeelsdienst inzake uw joboverstap (kopie), noch de bevestigingsbrief werk en werkvergunning (kopieën) slagen erin om uw beweerde tewerkstelling als leerkracht in een lerarenopleidingscentrum in Dara-e-Nur aannemelijk te maken. Zoals aangetoond schoot uw kennis inzake uw studenten daar en het district Dara-e-Nur zelf dusdanig tekort dat dit deel van uw relaas niet als aannemelijk beschouwd werd. De voornoemde documenten die u voorlegt, allen slechts kopieën, slagen er niet in om daar verandering in te brengen. Ook de dreigbrief

van de taliban (origineel) slaagt er niet in om uw verhaal geloofwaardig te maken. Ten eerste omdat u niet wist te overtuigen van de redenen waarom de taliban u zou viseren en ten tweede omdat er een tegenstrijdigheid werd opgemerkt over het moment wanneer u de eerste dreigbrief gekregen zou hebben. Dit maakt dat ook aan deze tweede dreigbrief die u voorlegt geen geloof kan worden gehecht. Ook de brief gestuurd door de directeur van het lerarenopleidingscentrum in Dara-e-Nur naar de politie (kopie), wederom slechts een kopie, kan uw onaannemelijke verhaal niet aannemelijk maken. Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaat het op zich niet om de eerder vastgestelde onaannemelijkheid van uw verhaal te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in

rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon

als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Op basis van uw verklaringen blijkt immers dat u in het verleden regelmatig in Jalalabad vertoefde. Zo behaalde u uw diploma van bachelor in wiskunde en fysica aan de Nangarhar universiteit in Jalalabad (Gehoorderverslag 1, pp.6, 22). U verklaarde ook dat u als leerkracht aan de Nasrat middelbare school in Jalalabad werkte van 1389 tot 1393 (Gehoorderverslag 1, p.7). Ook uw huwelijk vond plaats in Jalalabad (Gehoorderverslag 2, p.5). Deze studie-en werkperiode van een zevental jaar leverde u naast vertrouwdschap met de stad en een vrienden-en kennissenkring ook relevante werkervaring als leerkracht op. Daarnaast heeft u ook familie in Jalalabad. Uit uw verklaringen blijkt dat zowel uw oom van moederszijde, de zoon van uw oom van moederszijde, uw tante en uw zus in Jalalabad wonen (Gehoorderverslag 1, p.13; Gehoorverslag 2, pp. 22-23). U verklaarde dat zij u geholpen hebben alvorens u Afghanistan ontvluchtte (Gehoorderverslag 1, p.13; Gehoorverslag 2, pp. 22-23). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat uw familie u nu niet zou helpen. Er dient ook benadrukt te worden dat u een volwassen man met een universitair diploma bent. Naast uw moedertaal Pashtu, beheerst u ook Dari en een beetje Urdu, Engels en Farsi (Gehoorderverslag 1, pp.6-7).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit voor u niet mogelijk is door de dreiging van de taliban (Gehoorderverslag 1, p. 24; Gehoorverslag 2, p.24). Daarnaast haalde u geen enkele andere reden aan (Gehoorderverslag 2, p.24). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waarop het CGVS zich beroept werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de rechten van verdediging en van “*de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur*”.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij in haar verzoekschrift naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot haar verwijzing naar artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Deze verwijzing is als middel derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), merkt de Raad op dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/002, p. 19-20). De schending van deze richtlijn kan derhalve evenmin rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.4. Waar verzoekende partij wijst op een schending van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel de mogelijkheid voor het Commissariaat-generaal bepaalt om zich te wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen en om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn door elke Belgische overheid te doen overleggen. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele

concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoekende partij een schending van dit beginsel opwerpt, zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of hoe deze onderhavig beginsel zou geschonden hebben. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou geschonden hebben, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.8.1. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar het “EASO rapport ‘Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups’” van september 2016 en stelt dat uit dit rapport blijkt dat de taliban actief zijn in haar regio en er zelfs rekruteren. Bovendien, zo bemerkt zij nog, blijkt uit de “UNHCR Eligibility Guidelines” van 19 april 2016 dat zij, gelet op haar functie als leerkracht en het feit dat zij ondersteuning bood aan een internationale organisatie, een risicoprofiel heeft.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in haar land/regio van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijft. Uit hetgeen hierna volgt blijkt immers dat noch geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij bij de internationale organisatie BRAC werkte noch aan haar bewering dat zij gewerkt zou hebben in het lerarenopleidingscentrum in Dara-e-Nur. Aan haar bewering

dat zij omwille van deze werkzaamheden bedreigd zou zijn geweest door de taliban, kan derhalve evenmin enig geloof worden gehecht.

2.2.9.1. Verzoekende partij meent dat ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan haar tewerkstelling bij BRAC en haar werkzaamheden in het lerarenopleidingscentrum in Dara-e-Nur. Verzoekende partij stelt dat zij gedetailleerde en consequente verklaringen hierover heeft afgelegd. Waar in de bestreden beslissing opgemerkt wordt dat zij weinig kennis heeft over BRAC zelf, stelt verzoekende partij dat rekening gehouden moet worden met haar positie daar en het feit dat zij er slechts deeltijds werkte. Verzoekende partij benadrukt dat haar verantwoordelijkheid en activiteiten bij BRAC zeer beperkt waren en dat van haar dan ook geen uitgebreide kennis over BRAC verwacht kan worden. Verzoekende partij onderstreept dat haar verklaringen over haar werkzaamheden bij BRAC geenszins vaag waren en verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende passages van haar gehoren op het Commissariaat-generaal. Ook over haar werkzaamheden bij het lerarenopleidingscentrum in Dara-e-Nur legde zij omstandige verklaringen af waaruit duidelijk blijkt dat zij hier wel degelijk werkzaam was. De enkele vaststelling dat zij er niet in slaagt één school te noemen waar haar aspirant leerkrachten als kind schoolliepen volstaat geenszins om haar profiel in vraag te stellen. Daarnaast betoogt verzoekende partij dat haar kennis over Dara-e-Nur voldoende is voor iemand die er slechts een periode van anderhalf jaar werkzaam was en er bovendien alleen ging om te werken. Het feit dat zij op de hoogte is van een aanval op het districtscentrum toont aan dat zij in de regio heeft gewerkt. Dat zij niet weet hoeveel mensen er overleden zijn, kan haar niet worden verweten. Wat betreft de bemerking dat zij weinig concreets weet over de bedreigingen ten aanzien van haar collega F., wijst verzoekende partij er nog op dat het gelet op de Afghaanse context niet onaannemelijk is dat men bepaalde informatie niet meedeelt. Ten slotte wijst verzoekende partij nog op de documenten die zij heeft bijgebracht ter staving van haar relaas en merkt zij op dat met betrekking tot deze documenten door verwerende partij geen onderzoeksdaten werden gesteld.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad bemerkt vooreerst dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de beweerde positie van verzoekende partij bij BRAC en de voorgehouden aard van haar werkzaamheden voor deze organisatie. Doch wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekende partij wat betreft deze door haar beweerde werkzaamheden – zij voorzag studiemateriaal voor de leerkrachten en controleerde de leerkrachten bij BRAC – erg vaag blijft nu zij nauwelijks informatie heeft over het lesmateriaal dat zij voorzag, zij tijdens haar eerste gehoor geen namen kent van andere werknemers van BRAC in Bonta bazaar, zij tijdens haar tweede gehoor plots verklaart dat F. S. in haar sector werkte doch hierover niet kan zeggen wat zijn taken waren en daarnaast ook nauwelijks informatie heeft over de leerkrachten die zij moest controleren bij Bonta bazaar en slechts twee namen kan opnoemen. De Raad is van oordeel dat dergelijke vage verklaringen op ernstige wijze de door haar voorgehouden werkzaamheden bij BRAC ondergraven. De passages in het gehoorverslag waarnaar verzoekende partij verwijst en waaruit zou blijken dat zij op bepaalde vragen in verband met haar werkzaamheden voor BRAC wel gedetailleerd kon antwoorden, doen aan voormelde vaststellingen geen enkele afbreuk. Op de commissaris-generaal rust geenszins de verplichting om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de asielzoeker op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing. Van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over haar werkzaamheden en gedetailleerd zou kunnen vertellen over het studiemateriaal dat zij voorzag, over haar collega's en over de leerkrachten die zij moest controleren bij Bonta bazaar, *quod non*.

Tevens kan van verzoekende partij, iemand die universitair onderwijs genoot en die beweert bij BRAC gewerkt te hebben, redelijkerwijs verwacht worden dat zij een goede kennis heeft over de internationale organisatie waarvoor zij werkte en derhalve haar eigen werkgever kent. Door verwerende partij wordt in de bestreden beslissing evenwel het tegendeel vastgesteld: *“Daarnaast schiet ook uw kennis over BRAC zelf tekort. U verklaart correct dat de NGO in Bangladesh ontstond en dat zij ook werken rond microkredieten (gehoorverslag 1, p.10) maar behalve deze oppervlakkige kennis heeft u geen verdere informatie over de NGO waarvoor u zou hebben gewerkt. Zo weet u niet wie de partners van de organisatie waren (Gehoorverslag 1, p.10). Gevraagd naar waar de fondsen van BRAC vandaan*

komen, zegt u dat het misschien zijn fondsen haalde bij de world bank maar dat u het niet weet (Gehoorverslag 1, p. 10). Het is opmerkelijk dat u er niet in slaagt om enkele van de talrijke donoren van BRAC op te noemen. De naam F. A. (...) doet geen belletje bij u rinkelen, nochtans is hij de executief directeur van BRAC International (Gehoorverslag 2, p.9). A. H. (...), de vertegenwoordiger van Afghanistan bij BRAC, kent u evenmin (Gehoorverslag 2, p. 10). Sinds wanneer BRAC actief is in Afghanistan, weet u ook al niet (Gehoorverslag 2, p. 12). Of BRAC ook iets deed voor de gezondheid in Afghanistan, is u eveneens een raadsel (Gehoorverslag 2, p.12). Nochtans doet BRAC uitgebreide inspanningen voor gezondheidszorg, onder meer op vlak van tuberculose, malaria en moederschapszorg. Daarenboven weet u niet of BRAC ook projecten had in andere provincies in Afghanistan (Gehoorverslag 2, p.12). Evenzeer blijft u het antwoord schuldig op de vraag of BRAC actief is in andere landen (Gehoorverslag 2, p.12). Het is nochtans welbekend dat BRAC aanwezig is in wel 16 provincies van Afghanistan en in meerdere landen van de wereld, onder meer in Haiti, Sierra Leone, Liberia, Zuid-soedan, Uganda, Pakistan, Nepal, Bangladesh, ...". Ook hier bemerkt de Raad dat het louter verwijzen naar zaken die zij wel wist over BRAC geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen waaruit haar gebrekkige kennis over de organisatie BRAC blijkt.

Verder is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij, als beweerde leerkracht in een leerkrachtenopleidingscentrum in Dara-e-Nur, er niet in slaagt ook maar één school te noemen waar haar aspirant leerkrachten als kind schoolliepen wel degelijk de geloofwaardigheid van deze voorgehouden werkzaamheden ondergraaft. Immers merkt verwerende partij dienaangaande terecht op dat, zeker gezien de bedreigingen die de taliban zou geuit hebben aan leerkrachten in de regio Dara-e-Nur, verwacht kan worden dat verzoekende partij een beter zicht heeft op het schoollandschap in dit district. Bovendien wordt door verwerende partij tevens vastgesteld dat verzoekende partij niet weet wie haar opvolgde als hoofd van het departement fysica en wiskunde en dat zij er geen idee van heeft of het opleidingscentrum nog actief is of niet, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Voorts treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat het ten eerste verbaast dat verzoekende partij, iemand met een universitaire achtergrond die voor zowel BRAC als voor een leerkrachtenopleidingscentrum in Dara-e-Nur werkte, slechts zo weinig kennis heeft over dat district. Immers werden door verwerende partij volgende frappante vaststellingen gedaan: "(...) De dorpen Kotaka, Talki en Najaran in Dara-e-Nur zijn u alle drie onbekend (Gehoorverslag 2, p. 15). Nochtans liggen deze alle drie in de onmiddellijke nabijheid van Qala Shahi, waar bonta bazaar, de plaats van uw tewerkstelling, gelegen is (Gehoorverslag 1, p.8). Dat u deze dorpen niet passeerde op weg naar Qala Shahi, volstaat niet als verklaring dat u nog nooit van deze dorpen gehoord heeft (Gehoorverslag 2, p.15). Zelfs al passeerde u deze dorpen niet op weg naar uw werk, dan nog is het opmerkelijk dat u niet weet welke dorpen er vlakbij Bonta Bazaar liggen. Over Amla, een dorp dat wél op de weg naar uw werk lag, zegt u dat u hoorde dat UNHCR er muurtjes bouwde, en verklaart u dat u niets wist over de activiteiten van UNHCR daar zou hebben tijdens het jaar voordat u Afghanistan verliet (Gehoorverslag 2, p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat UNHCR in Amla actief was in die periode om onderdak te bieden aan personen die het land ontvlucht hadden, maar terugkeerden. Dat u slechts 3 bazaars en amper een kliniek in Dara-e-Nur weet op te noemen, overtuigt evenmin (Gehoorverslag 2, pp.15, 16). U weet amper 4 dorpen in Dara-e-Nur op te sommen, meer kunt u er niet benoemen (Gehoorverslag 2, p. 17-18). U weet dan wel dat er een aanval op het districtscentrum was, maar u heeft er geen idee van of er mensen overleden zijn bij die aanval (Gehoorverslag 2, p. 16). U verklaart dat deze aanval gebeurde voordat uw problemen begonnen, maar weet niet te zeggen of het een dag, een maand, of een jaar ervoor was (Gehoorverslag 2, p.16). (...)". Verzoekende partij tracht deze onwetendheden te vergoelijken door de uitleg dat zij er slechts anderhalf jaar werkte, doch bemerkt de Raad dat redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij zou weten welke dorpen er in de buurt van Bonta Bazaar, waar zij werkte, liggen, zij enige kennis zou hebben over de regio en overtuigende verklaringen kan afleggen over gebeurtenissen die er plaatsvonden toen zij in deze regio werkte.

Waar verzoekende partij, in verband met de vaststelling dat zij weinig concreets kan zeggen over de bedreigingen ten aanzien van haar collega F., stelt dat het gelet op de Afgaanse context niet onaannemelijk is dat men bepaalde informatie niet meedeelt, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij noch via F. zelf noch via haar directeur, aan wie F. over de bedreigingen vertelde, meer zou hebben vernomen over de bedreigingen die F. ontving, aangezien zij en F. in dezelfde situatie verkeerden. Tevens wijst verwerende partij er in dit verband op dat het ook opmerkelijk is dat F. deze informatie niet met verzoekende partij zou hebben gedeeld, maar hij haar dan weer wel vanuit Turkije telefoneerde om te zeggen dat een van de leerlingen bij Daesh was gegaan en dat die alle leerkrachten die niet

gehoorzaamden zou vermoorden. Gezien F. haar deze informatie blijkbaar wel zou hebben meegedeeld, kan haar loutere verwijzing naar de Afghaanse context waarin niet alle informatie zou worden meegedeeld geenszins volstaan om te verklaren waarom zij weinig concreets kan zeggen over de bedreigingen ten aanzien van haar collega F..

Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij dat zij documenten heeft bijgebracht ter staving van haar asielrelaas en dat verwerende partij deze documenten niet heeft onderzocht, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt waarom de door verzoekende partij bijgebrachte documenten niet van aard zijn het door haar voorgehouden asielrelaas aan te tonen. Meer bepaald wordt in dit verband terecht als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *"De stukken die u voorlegt slagen er niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Documenten hebben slechts bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. De documenten inzake uw studies, met name een certificaat van afstuderen aan de universiteit van Nangarhar (origineel), een diploma (origineel) en een puntenlijst (origineel), ondersteunen uw verklaringen met de betrekking tot het onderwijs dat u genoten heeft. Ook de stukken in verband met uw eerste tewerkstelling bij Nasrat middelbare school, namelijk een appreciatiebrief van de Nasrat middelbare school (origineel), een bevestigingsbrief van uw werk van de Nasrat middelbare school (kopie), en een schoolkaart (origineel), onderbouwen uw verklaringen. Het certificaat van de workshop Afghan women for Afghan women (origineel) schraagt uw stelling dat u deze workshop bijwoonde. Deze cursus dateert echter van 2011 en u maakt geen gewag van problemen die u ondervonden zou hebben door het bijwonen hiervan (Gehoorverslag 1, p.23; Gehoorverslag 2, p.5). Inzake de twee kaarten in verband met de verkiezingen (origineel) die u voorlegt, dient opgemerkt te worden dat u zelf verklaart dat u geen problemen had door uw rol bij de verkiezingen (Gehoorverslag 2, pp. 5,6). Deze kaarten ondersteunen dat u uw medewerking verleende bij de verkiezingen van de Provinciale Raad. De taskara van uw vrouw (kopie), uw huwelijkscertificaat (origineel), uw taskara (kopie) en foto's van uw kinderen (kopie) ondersteunen uw verklaringen omtrent uw identiteit en gezinssituatie. De enveloppe (origineel) die u voorlegt toont slechts aan dat u post uit Afghanistan ontvangen heeft. De bankkaart (origineel) die u voorlegt ondersteunt uw verklaringen over uw identiteit en tewerkstelling als leerkracht. Uw ongeloofwaardige beweringen met betrekking tot uw tewerkstelling bij het lerarenopleidingscentrum in Dara-e-Nur, maakt echter dat geen geloof gehecht kan worden aan de stukken die u daarover voorlegt. Er dient ook vastgesteld te worden dat de documenten die u voorlegt om dit deel van uw relaas te onderbouwen nagenoeg allemaal kopieën zijn, terwijl u voor de andere elementen van uw verhaal wel over originele documenten beschikt om deze te staven. De drie identieke brieven van het ministerie van onderwijs ondertekend door verschillende personen (kopieën), de brief van het directoraat van het lerarenopleidingscentrum (kopie) noch de brief van een personeelsdienst inzake uw joboverstap (kopie), noch de bevestigingsbrief werk en werkvergunning (kopieën) slagen erin om uw beweerde tewerkstelling als leerkracht in een lerarenopleidingscentrum in Dara-e-Nur aannemelijk te maken. Zoals aangetoond schoot uw kennis inzake uw studenten daar en het district Dara-e-Nur zelf dusdanig tekort dat dit deel van uw relaas niet als aannemelijk beschouwd werd. De voornoemde documenten die u voorlegt, allen slechts kopieën, slagen er niet in om daar verandering in te brengen. Ook de dreigbrief van de taliban (origineel) slaagt er niet in om uw verhaal geloofwaardig te maken. Ten eerste omdat u niet wist te overtuigen van de redenen waarom de taliban u zou viseren en ten tweede omdat er een tegenstrijdigheid werd opgemerkt over het moment wanneer u de eerste dreigbrief gekregen zou hebben. Dit maakt dat ook aan deze tweede dreigbrief die u voorlegt geen geloof kan worden gehecht. Ook de brief gestuurd door de directeur van het lerarenopleidingscentrum in Dara-e-Nur naar de politie (kopie), wederom slechts een kopie, kan uw onaannemelijke verhaal niet aannemelijk maken. Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaat het op zich niet om de eerder vastgestelde onaannemelijkheid van uw verhaal te wijzigen."*

2.2.10. Betreffende de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.14. waaruit blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 18, landeninformatie, deel 15-17) voor burgers geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betwist deze motivering en betoogt dat geen rekening gehouden werd met haar persoonlijke omstandigheden. Bovendien werden haar rechten van verdediging geschonden nu zij de kans niet kreeg om haar bezwaren tegen een eventuele vestiging in Jalalabad kenbaar te maken. Nochtans stellen de *Guidelines* van het UNHCR (bijlage 2 van het verzoekschrift) dat de asielzoeker ermee geconfronteerd moet worden wanneer een intern vestigingsalternatief overwogen wordt. Verzoekende partij stelt dat zij geen noemenswaardige banden heeft met Jalalabad en dat het feit dat haar familieleden haar in het verleden hebben geholpen niet betekent dat zij verzoekende partij op permanente wijze kunnen ondersteunen. Bovendien lijkt verwerende partij haar als een alleenstaande man te beschouwen en werd geen rekening gehouden met het gegeven dat zij twee jonge kinderen heeft. Er werd nergens nagegaan op welke wijze haar gezinsleden (vrouw en kinderen), die zich nog in de onveilige regio Behsud bevinden, haar op een veilige manier zouden kunnen vervoegen in Jalalabad. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog een rapport in verband met het geweld in de regio Behsud (bijlage 3 van het verzoekschrift).

De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij terecht motiveert dat, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, van haar redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij wel degelijk enige affiniteit heeft met de stad nu zij in het verleden regelmatig in Jalalabad vertoefde en familie heeft in Jalalabad. Tevens blijkt dat zij over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen en bovendien over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Door verwerende partij worden immers volgende vaststellingen gedaan: *“Op basis van uw verklaringen blijkt immers dat u in het verleden regelmatig in Jalalabad vertoefde. Zo behaalde u uw diploma van bachelor in wiskunde en fysica aan de Nangarhar universiteit in Jalalabad (Gehoorverslag 1, pp.6, 22). U verklaarde ook dat u als leerkracht aan de Nasrat middelbare school in Jalalabad werkte van 1389 tot 1393 (Gehoorverslag 1, p.7). Ook uw huwelijk vond plaats in Jalalabad (Gehoorverslag 2, p.5). Deze studie-en werkperiode van een zevental jaar leverde u naast vertrouwde met de stad en een vrienden-en kennissenkring ook relevante werkervaring als leerkracht op. Daarnaast heeft u ook familie in Jalalabad. Uit uw verklaringen blijkt dat zowel uw oom van moederszijde, de zoon van uw oom van moederszijde, uw tante en uw zus in Jalalabad wonen (Gehoorverslag 1, p.13; Gehoorverslag 2, pp. 22-23). U verklaarde dat zij u geholpen hebben alvorens u Afghanistan ontvluchtte (Gehoorverslag 1, p.13; Gehoorverslag 2, pp. 22-23). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat uw familie u nu niet zou helpen. Er dient ook benadrukt te worden dat u een volwassen man met een universitair diploma bent. Naast uw moedertaal Pashtu, beheerst u ook Dari en een beetje Urdu, Engels en Farsi (Gehoorverslag 1, pp.6-7). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.”* Dat zij de kans niet gekregen zou hebben om haar bezwaren tegen een eventuele vestiging in Jalalabad kenbaar te maken mist voorts feitelijke grondslag nu zij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal wel degelijk gevraagd werd naar haar mogelijkheden om zich in haar land van herkomst te hervestigen

(administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2016, p. 25; administratief dossier, stuk 23/01/2017, p. 24). Als reden waarom een hervestiging binnen haar land van herkomst niet mogelijk is, haalde verzoekende partij evenwel louter haar problemen met de taliban aan. Uit wat voorafgaat, is evenwel gebleken dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht waardoor deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen haar land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Waar verzoekende partij nog stelt dat niet onderzocht werd op welke wijze haar gezinsleden (vrouw en kinderen), die zich nog in de onveilige regio Behsud bevinden, haar op een veilige manier zouden kunnen vervoegen in Jalalabad, en in dit verband verwijst naar een rapport in verband met het geweld in de regio Behsud (bijlage 3 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad evenwel dat het doel van de asielpprocedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend, *in casu* verzoekende partij, bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het vluchtelingenverdrag vermelde gronden of een reëel risico op ernstige schade. Nergens staat bepaald dat bij de toepassing van een intern vestigingsalternatief nagegaan moet worden of de gezinsleden van de betrokkene die zich nog bevinden in de regio van herkomst de betrokkene op een veilige manier kunnen vervoegen wanneer deze zich elders in het land van herkomst zou vestigen.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Jalalabad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Door verwerende partij wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd: *“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Deze analyse wordt bovendien bevestigd door de recentere "COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad"

van 9 juni 2017 die door verwerende partij per aanvullende nota wordt bijgebracht (rechtsplegingsdossier, stuk 9, bijlage 1).

Uit het voorgaande blijkt dat er actueel voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet is. De informatie die verzoekende partij bijbrengt aangaande de veiligheidssituatie in de districten Behsud en Kama van de provincie Nangarhar en in de districten Bagrami en Istalif van de provincie Kabul (bijlage 3 van het verzoekschrift) toont niet aan dat er in de stad Jalalabad, hoofdstad van de provincie Nangarhar, een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en ondergraaft op geen enkele manier de voormelde specifieke informatie uit het administratief dossier aangaande de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad.

Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict door verzoekende partij niet weerlegd.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad verwerende partij dan ook bij in de motivering dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Ter terechtzitting brengt verzoekende partij per aanvullende nota nog verschillende stukken bij ter staving van haar asielrelaas. Het betreft *“foto’s inzake de school ‘Shaheed Mohammad Rasoul Khan Primary School’”* (“bijlage 5”), een *“Document van het Secretariaat ontwikkeling programma docenten onderwijs”* (“bijlage 6”), een *“Schrijven Ministerie van Onderwijs d.d. 02.05.1393”* (“bijlage 7”), een *“Schrijven Ministerie van Onderwijs d.d. 20.05.1393”* (“bijlage 8”), een *“Schrijven Ministerie van onderwijs d.d. 25.05.1393”* (“bijlage 9”), een *“Schrijven Ministerie van onderwijs, algemene directie docenten onderwijs d.d. 08.01.1394”* (“bijlage 10”), een *“Schrijven Taliban d.d. 27.02.1394”* (“bijlage 11”), *“Briefwisseling verzoeker met Brac d.d. 10.07.2017”* (“bijlage 12”) en een *“To whom it may concern schrijven BRAC”* (“bijlage 13”) en een *“Document Ministerie van volksgezondheid d.d. 04.02.1390”* (“bijlage 14”).

Met betrekking tot het *“Schrijven Ministerie van Onderwijs d.d. 02.05.1393”* (“bijlage 7”), het *“Schrijven Ministerie van Onderwijs d.d. 20.05.1393”* (“bijlage 8”), het *“Schrijven Ministerie van onderwijs d.d. 25.05.1393”* (“bijlage 9”), het *“Schrijven Ministerie van onderwijs, algemene directie docenten onderwijs d.d. 08.01.1394”* (“bijlage 10”), en het *“Schrijven Taliban d.d. 27.02.1394”* (“bijlage 11”), wijst de Raad erop dat het louter opnieuw bijbrengen van reeds eerder aan het administratief dossier toegevoegde documenten (zie administratief dossier, stuk 16, map documenten, nrs. 14, 6, 16, 13 en 11) en hun vertaling geen concrete weerlegging uitmaakt van de desbetreffende motivering van verwerende partij waarbij deze documenten duidelijk in overweging werden genomen.

De overige door verzoekende partij bijgebrachte stukken volstaan evenmin om het door haar voorgehouden asielrelaas aan te tonen.

De Raad wijst er voorafgaandelijk op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Wat betreft de bijgebrachte *“foto’s inzake de school ‘Shaheed Mohammad Rasoul Khan Primary School’”* (“bijlage 5”), wijst de Raad erop dat aan privé-foto’s geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien is het geenszins duidelijk of de persoon die afgebeeld staat op één van de foto’s inderdaad verzoekende partij is gelet op de slechte kwaliteit van de foto. Zelfs indien aangenomen wordt dat de afgebeelde persoon verzoekende partij betreft, dient hoe dan ook gewezen te worden op de vaststelling dat de naam van deze school verzoekende partij niets zei toen zij hiermee geconfronteerd werd tijdens haar tweede gehoor (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/01/2017, p. 14). Het is dan ook geenszins ernstig en geloofwaardig dat verzoekende partij thans print-outs bijbrengt van foto’s van zichzelf voor deze school.

Inzake het *“Document van het Secretariaat ontwikkeling programma docenten onderwijs”* (“bijlage 6”), stelt de Raad vast dat dit slechts een afdruk van een Facebook-post betreft en geen officieel document. Dit document – een puntenlijst waarin staat dat verzoekende partij en F. S. geslaagd zijn en dat hun plaats van aanstelling Dara-e-Nur betreft – kan dan ook niet volstaan om de door verzoekende partij voorgehouden tewerkstelling bij het lerarenopleidingscentrum aan te tonen. De Raad benadrukt dat verzoekende partij allesbehalve overtuigende verklaringen aflegde over haar tewerkstelling in het

lerarenopleidingscentrum en bovendien zeer weinig kennis had over het district Dara-e-Nur waar zij volgens haar beweringen nochtans anderhalf jaar zou hebben gewerkt.

Aangaande de "*Briefwisseling verzoeker met Brac d.d. 10.07.2017*" ("*bijlage 12*") en een "*To whom it may concern schrijven BRAC*" ("*bijlage 13*"), meent de Raad dat deze stukken (e-mailverkeer tussen verzoekende partij en N. S. van BRAC omtrent een attest inzake haar tewerkstelling bij BRAC en het attest zelf) geenszins volstaan om de eerdere vastgestelde onaannemelijkheid van haar verklaringen dienaangaande te wijzigen, gezien het gesolliciteerde karakter van het attest. Bovendien is de bewijswaarde van Afghaanse documenten sowieso bijzonder relatief nu dergelijke documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, verkregen kunnen worden (administratief dossier, stuk 18, landeninformatie, deel 10).

Wat ten slotte nog het "*Document Ministerie van volksgezondheid d.d. 04.02.1390*" ("*bijlage 14*") betreft, stelt de Raad vast dat dit een document aangaande de vader van verzoekende partij betreft waaruit diens activiteiten als dokter blijken. Dit document ondersteunt dan ook louter haar verklaringen in verband met haar vader en diens beroep (zie gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2016, p. 7), wat niet betwist wordt.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16, 17 en 18), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 12 december 2016 en 23 januari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT